

vifer, at Citationen af § 40 bør staae efter Ordet „Hyre“, og ikke, som nu er Tilfældet, efter den ved 2den Behandling vedtagne Redaction i Slutningen af Paragraphen. Jeg antager ikke, at det Redactionsforslag, vi have tilladt os at stille til § 38, og som gaaer ud paa, at Slutningen af Paragraphen skal gaae ud paa, at dette Extraarbejde skal lønnes med „et Tillæg af $\frac{1}{2}$ Dags Hyre (§ 40) for hver 2 Timers Arbejde“, vil møde nogen Modstand her i Thinget, saameget mindre som det ærede Medlem, der først ved Sagens 2den Behandling henlede Opmærksomheden paa dette Punkt, findes blandt Forslagsstillerne til det Endringsforslag, som her foreligger til tredje Behandling. — Vort andet Forslag er stillet til § 43; som det vil sees, er den Paragraph, hvori opregnes de Bestemmelser i Loven, der ikke kunne forandres ved særlig Overenskomst mellem de paagjældende Parter, og som med Hensyn til de Punkter i Lovudkastet, der kunne modificeres ved særlig Overenskomst, give den Regel, at en saadan, for at faae Betydning, maa være indført i en skriftlig Contract. Jeg tillod mig ved Sagens 2den Behandling at gjøre opmærksom paa, at denne Paragraph neppe kunde anses for at være heldigt affattet, den første Deel, fordi det ikke kan anses for at være i sin Orden specielt at indføre i en Lov, at Bestemmelser, der ifølge deres hele Natur og Væsenlighed umuligt kunne være undergivne privat Raadighed, ikke skulle kunne forandres ved privat Overenskomst mellem de Paagjældende, og den anden Deel, fordi det synes at være ubilligt at ville betinge Gyldigheden af en beviislig afsluttet Overenskomst af en vis Form, nemlig af at skriftlig Contract er indgaaet. Udførelse blev det jo vedtaget her i Thinget, at man skulde bibeholde denne Paragraph, saaledes som den var foreslaaet i Udcastet, men jeg antager, at det, naar Fleertallet stemte herfor, ikke var, fordi man underkjendte Betydningen af de Grunde, jeg havde anført mod Affattelsen af Lovens § 43 — der blev i al Fald ikke anført Noget imod, hvad jeg og et andet æret Medlem bemærkede i den Anledning —; men Grunden dertil maa have været den, at man har troet, at der i en Lov af den Væsenlighed som den foreliggende, der tildeels skal give Regler for Forhold, hvori

Rægsfoll, jævne Søfoll, ere interesserede, burde gives de paagjældende Personer en tydelig Belejning til at kunne see, hvilke Bestemmelser af Loven det overhovedet stod i deres Magt ved særlig Overenskomst at modificere. Vi have ikke troet, at det vilde være rigtigt ved denne Sags 3die Behandling at stille et Forslag, der gik imod, hvad der af Thinget er vedtaget ved 2den Behandling, men derimod have vi ganske vist ment, at der var Opfordring til ved en anden Affattelse af Paragraphen at søge at fjerne de Ulemper, som det forekommer os utvivlsomt ere forbundne med den, saaledes som den nu er affattet. Vi antage, at det Væsenlige af, hvad der er tilfattet, vil kunne naaes, ikke ved at nævne de Bestemmelser i Loven, som ere hævede over de private Parters vilkaarlige Forgodtbefindende, men derimod ved positivt at antyde de Bestemmelser, som det staaer i de paagjældende Parters Magt at modificere ved særlig Overenskomst, og dernæst ved at forandre den anden Deel af Paragraphen derhen, at man ikke fordrer Sagttagelse af nogen særlig Form for Overenskomstens Gyldighed, men derimod antyder, hvad der vel maa antages fra Først at have foresvævet de oprindelige Forslagsstillere — det vil vistnok mindes, at denne Paragraph skuldes et privat Endringsforslag, der var stillet ved Sagens Behandling i forrige Session — nemlig, at man kun vil indskærpe de Paagjældende, at de, forsaavidt de inblade sig paa særlige Overenskomster, ogsaa maa sørge for, at disse kunne bevises; de bør mindes om, at Beviisbyrden paahviler dem. 3 Overensstemmelse hermed er det foreslaaet af 15 Medlemmer, til hvilke jeg hører, at Paragraphen skal affattes saaledes: „Det staaer de Paagjældende frit for ved særlig Overenskomst at vedtage Forandringer eller Afvigelser fra Bestemmelserne i nærværende Lovs 2det og 4de Capitel“ — ved at sammenholde dette Forslag med Lovforslagets § 43 vil det sees, at det netop er de Dele af Lovforslaget, som det efter § 43 var Meningen, at de Paagjældende skulde kunne ændre ved særlig Overenskomst — „men den, som paaberaaber sig saadan Overenskomst, maa, naar den anden Part benægter samme, bevise, at den virkelig har fundet Sted.“ Man fordrer altsaa ikke nogen særlig